

Hồi 39

Ông già khéo bắt chước

Ông già hỏi đến lão già tàn phế họ Trì thì tiếng nói của ông ta kêu như sấm động, khiến các người có mặt tại đó đều vang tai nhức óc.

Vì Trì Lão Tàn chính là sư phụ của Thiên Lang, Thiên Hồ đã lừng danh trong võ lâm từ hồi năm mươi năm về trước, võ công của y có tiếng là thần quỷ khôn lường và lai lịch như thế nào thì không ai biết rõ vì thấy ông ta ở trên núi Thác Thành cho nên người trong võ lâm mới gọi ông ta là Thác Thành Tác Quái, tính rất tàn bạo và không phân biệt thiện ác gì cả, ai thuận y thì được sống, ai nghịch sẽ bị giết chết liền, võ công của y quá cao siêu nên người trong võ lâm dẫu với y chỉ dám giận chứ không dám nói, chờ tới khi Thiên Lang và Thiên Hồ ra đời thì ông già tàn phế họ Trì này bỗng mất tích. Nghe giang hồ đồn đại, thì hình như là ông ta đã chết ở chính trong tay đồ đệ với con gái của mình bởi một cuốn võ công bí kíp gì đó, nhưng đó chỉ là tin đồn thôi chớ không ai biết rõ thật hư ra sao, riêng có chuyện sau khi ông ta mất tích thì Thiên Lang, Thiên Hồ bỗng lấy nhau rồi ở luôn tại đó.

Thác Thành Song Hung nghe thấy ông già hỏi như thế đột nhiên biến sắc mặt, nhất là Thiên Lang vẻ mặt trông càng dữ tợn hơn, nhìn thẳng vào mặt ông già mãi võ quát hỏi:

- Người dám nói nhục đến tiên sư, chẳng lẽ người không sợ chết hay sao?

Ông già mãi võ nhếch mép cười và hỏi lại rằng:

- Lạ thật, chẳng lẽ lão hỏi thăm tôn sư mà cũng có tội hay sao, tiên sư mất hồi nào thế?

Thiên Lang càng tức giận thêm quát hỏi lại:

- Sao người lại biết ông ta chưa chết?

- Sao lại biết ông ta đã chết rồi?

- Người là ai?

- Lão là lão...

Ông già mãi võ vừa nói tới đó đột nhiên đưa tay trái lên, hai ngón trỏ và giữa bỗng kẹp trống không một cái, mồm thì lớn tiếng quát tiếp:

- Ô, ô ! Sao mù già kia không lên tiếng mà lặng lặng đã hạ độc thủ rồi, thứ kim này bắn trúng vào yếu huyệt của người, người đó chết cũng không sao tìm ra vết tích gì hết, như vậy có phải là chết oan chết uổng không? Món nợ mười tám năm nay, nhân ngày hôm nay cũng nên lôi nó ra phanh phui, để ông già ấy khỏi bị chết oan mãi như vậy.

Người có mặt tại đó đều là những tay cao thủ thượng thặng của giang hồ, vừa rồi không ai để ý tới nhưng bây giờ thấy ông già mãi võ kia là như vậy liền chăm chú nhìn vào ông ta, quả thấy hai ngón tay của ông ta đang kẹp một cái kim bạc nhỏ như tơ.

Thiên Hồ giận dữ quát lớn một tiếng, rồi bỗng đứng dậy định nổi khùng. Vương ốc Tản Nhân thấy thế hơi cau mày và khẽ khuyên rằng:

- Xin Phù đại tể hãy nguôi cơn giận, ông già này đi cùng với Triển lão ca tới chắc không phải là người tâm thường đâu, đại tể hãy nghe y tự khai lai lịch đã rồi hãy xử trí y sau.

Lúc ấy thủ hạ của Vô Kỵ đã bưng nước trà rượu và thức ăn lần lượt đem ra.

Vô Kỵ mời mọi người ngồi vào mâm, xong mới giơ chén lên vừa cười vừa nói với Nguyên Nhân rằng:

- Triển lão ca với lão ca này giá lâm Công Tôn Bảo khiến tể xá rạng rỡ rất nhiều, kính mời hai vị cứ tự tiện xơi chén rượu nhạt, tiện thể xin Triển lão ca giới thiệu vị lão ca này cho Công Tôn mỗ được làm quen.

Vừa rồi khi mới vào cửa quả thật Nguyên Nhân đã quên giới thiệu ông già mãi võ cho mọi người, nhưng sự thực lúc bấy giờ ông ta có vẻ khinh thường ông già nên mới quên mất thủ tục giới thiệu kia.

Bây giờ một ông già trông rất tâm thường bỗng lên tiếng nói những lời kinh người như vậy. Vô Kỵ mới nhận thấy người này khả nghi lắm nên y mới lên tiếng nói như thế.

Ngay cả vợ chồng Thiên Lang với Vương ốc Tản Nhân cũng có ý nghi đó, vì thế Công Tôn Vô Kỵ vừa mới nói xong cả ba đều chăm chú nhìn vào Nguyên Nhân.

Nguyên Nhân cầm chén rượu lên tiếng cười và đáp:

- Công Tôn lão ca quá khách khứa đó thôi, đệ đâu dám được các vị lão ca coi trọng như thế, đệ một thân một mình phó hội với lão ca này cũng chỉ quen biết giữa đường...

- Hà hà

Ông già mãi võ không đợi chờ Nguyên Nhân nói xong đã cười ha hả mấy tiếng rồi xen lời nói:

- Triển đại hiệp nói rất đúng, với địa vị và thân phận của đại hiệp cao cả như thế có khi nào thêm lão già này giúp sức đâu, hơn nữa già này không có lai lịch gì đáng nói ra để quý vị nghe, già nghe giang hồ đồn đại cuộc hội họp trên núi Ngao Sơn này náo nhiệt lắm, nên già mới đường đột theo đại hiệp đến đây để được thưởng thức những trận hiểm có trong võ lâm, và cũng muốn được nhậ nhệ một hai chén nữa, các vị không cho già này là kẻ tham ăn tham uống đấy chứ?

Vô Kỵ thấy thái độ của ông già ngông cuồng như vậy, liền sầm nét mặt lại cười nhạt một tiếng và đỡ lời:

- Đại hội Ngao Sơn này là cuộc hội họp riêng của Công Tôn Vô Kỵ với Triển lão ca để dứt khoát sự ân oán của nhau, sự thật nó là thế. Chắc bạn cũng biết rồi mong bạn đừng có làm bộ làm tịch như thế làm chi, chắc bạn lên đây là muốn kiếm lão phu, vậy lão phu phải lãnh giáo bạn mấy thế võ trước. Ông già mãi võ nhếch mép cười uống cạn luôn ba chén và đáp lại.

- Chủ nhân này cũng hơi xấu bụng một chút, thật lão uống của người mấy chén rượu nhạt thôi mà lại cứ bắt lão ra bêu xấu, chẳng lẽ cách đối đãi khách như thế mà cũng coi được hay sao?

Thiên Hồ đẩy chén rượu sang bên, đột nhiên đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi và chỉ tay vào ông già quát lớn:

- Lão tặc kia, mau mau nói rõ lai lịch cho ta hay rồi ngoan ngoãn lãnh cái chết đi.

Ông già mãi võ vẫn cười ha hả đáp:

- Mụ già kia, người hà tất phải nóng nảy như vậy làm chi, người là người trong nhóm Lục Tuyệt muốn biết lai lịch của lão thật dễ như trở bàn tay, nhưng người đừng có giở Bạch Mi Trâm ra.

Thiên Hồ trông lời ăn tiếng nói của ông hình như cứ chống đối mình nên mụ tức khôn tả cứ nghiêng răng kêu “côm cộ” và nghĩ thầm:

“ Ta sở trường về Bạch Mi Trâm trên giang hồ này không một ai hay biết hết, sao ông già này lại biết rõ lai lịch của ta như thế? Huống hồ vừa rồi y lại nhắc đến cha ta. Không được thế nào ta cũng phải hỏi cho ra lai lịch của y mới xong”

Vì vậy y thị mới cố nén lửa giận và hỏi:

- Người không chịu nói lai lịch, vậy không sợ chết oan chết uổng dưới chưởng của ông già này hay sao?

Ông già mãi võ rứt đầu rứt cổ rồi mỉm cười nhìn Thiên Lang, Thiên Hồ và nói:

- Đại hội Ngao Sơn này, ngoài hai chủ nhân đương sự các người với lão đây cũng chỉ là khách trong nhóm khách và là người ngoại quốc hết, già nghe tin đồn mà tới đây và được nhậu nhẹt vài chén rượu của chủ nhân, nếu không ra lãnh giáo từng người một thì thật là không nên không phải với chủ nhân lắm.

Ông ta càng nói càng hăng, dám khiêu chiến cả Thác Thành Song Hung và Vương ốc Tản Nhân ba người trong nhóm lục tuyệt. Thiên Hồ chưa kịp trả lời, thì Thiên Lang đã cười nhạt hỏi:

- Lão già này ăn nói ngông cuồng thật, lão phu đã biết tài của người đâu và biết người có xứng đấu với một trong ba người của chúng ta không.

Triển Nguyên Nhân chưa biết rõ thân phận và lai lịch của ông già mãi võ nên không dám xen lời vào, nhưng cũng biết ông già này tới đây là để giải vây cho mình, nhưng ông ta nghĩ mãi cũng không biết ông già này là ai.

Ông già mãi võ rót đầy một ly rượu, uống một hớp rồi cười ha hả lên tiếng nói tiếp:

- Nếu không tin, các người có dám đánh cuộc với ông già này không?

Thiên Lang trầm giọng hỏi:

- Đánh cuộc thế nào?

- Ba người là người trong nhóm Võ Lâm Lục Tuyệt, tất nhiên võ công phải cao siêu hơn người, các người mỗi người biểu diễn một môn tuyệt kỹ của mình ra, rồi già này sẽ bắt chước biểu diễn theo, nếu già bắt chước không đúng, thì tùy ý ba vị muốn xử trí thế nào cũng được, nhưng nếu già biểu diễn không sai chút nào, hì, hì, thì ba vị...

Thiên Lang không tin ông già có thể bắt chước đúng hết những thế võ của mình nên y cười nhạt và xen lời nói:

- Nói thật cho người biết, ba chúng ta tới đây vốn dĩ là do Công Tôn lão ca mời tới nếu người bắt chước được võ công tuyệt học của chúng ta thì chúng ta sẽ khoan tay đứng yên không can thiệp vào vụ này.

Ông già gật đầu đáp:

- Cũng được nhưng...

Nói tới đó ông ta bỗng quay lại hỏi Vương ốc Tản Nhân rằng:

- Còn vị này thì sao? Chẳng hay người có đồng ý với lời nói với lão già họ Phù kia không?

Wương ốc Tản Nhân giận dữ đáp:

- Ta tán thành ý kiến của Phù lão ca.

Ông già mãi võ mới uống cạn chén rượu lấy tay áo chùi mồm và nói tiếp:

- Hay lắm, hay lắm xem như vậy duyên phận khá đậm đà đấy.

Thiên Lang cười như điên khùng nói tiếp:

- Thử nào ngày hôm nay lão phu cũng để cho người toại nguyện.

- Không dám không dám.

- Lão tặc, người để ý nhìn rõ chưa.

- Được mời bạn cứ việc biểu diễn đi.

Thấy ông già mãi võ trả lời một cách ung dung như vậy Thiên Lang càng tức giận thêm rồi y cười nhạt một tiếng đứng dậy không thấy vận công lấy sức gì cả chỉ giơ chưởng lên nhằm tảng đá cạnh đó khẽ ấn một cái.

Tất cả các tay cao thủ có mặt trong khách sảnh đó đều là những cao thủ có tên tuổi trên giang hồ. Mọi người thấy chỗ Thiên Lang đứng cách tảng đá chừng bảy tám trượng và thấy y giơ tay lên khẽ ấn một cái không có một tiếng gió nào cả, ai nấy đang nghi ngờ nhưng khi nhìn tới chỗ trụ đá bị đè thì mọi người lại vỗ tay khen không ngớt.

Thì ra trên cột trụ ấy đã có một dấu vết bàn tay hiện lên sâu chừng một tấc như là dùng khoan đục khắc sâu vậy.

Thiên Lang thấy mọi người vỗ tay khen ngợi liền tủm tỉm cười từ từ ngồi xuống.

Đến lượt Thiên Hồ mục ta cũng đứng dậy giơ tay phải dùng năm ngón tay cách không chộp cột đá kia một thế nhưng mục ra tay khác hẳn Thiên Lang là cái chộp của mục có tiếng gió động kêu "Phì phì". Mọi người nhìn về phía trụ đá thì thấy dấu vết mỗi đầu ngón của

năm đầu ngón tay đã có một cái lỗ hồng nho nhỏ hiện ra, lỗ nào cũng sâu như nhau, mỗi lỗ sâu chừng ba tấc không sai một ly, một tý nào hết...

Bấy giờ Nguyên Nhân lại thấy ông già lặng lặng quay về chỗ ngồi cứ cúi ăn nhậu hoài nên trong lòng thắc mắc hết sức.

Thiên Lang thấy vậy cười nhạt, các người khách cũng tỏ vẻ khinh thị, có lẽ ông già đã hồ thẹn quá tức giận bỗng vươn cổ lên uống một ngụm rượu thật lớn, rồi trợn tròn xoe đôi mắt nhìn vào mặt Thiên Lang hỏi:

- Lão già kia, có lẽ ngươi không muốn sống nữa phải không?
- Không biết là ấy..
- Hè , hè...

Thiên Lang cười khinh một tiếng rồi đứng phất dậy, hình như ông già sợ nguy hiểm đến tính mạng vội cặp thanh kiếm gỗ hoảng sợ lui về phía sau lia lia. Hầu Trường Thắng đã bất mãn ông già từ lúc đầu rồi, nay lại thấy sư phụ mình ra tay liền nhảy ra chặn đường lui của đối phương.

- Hè, hè, trước mặt lão phu khi nào để cho người nông cuồng như thế được.

Thiên Lang quát xong những khớp xương trên đầu vai y kêu răng rắc, cánh tay bỗng vươn dài hơn trước nhằm đầu vai của ông già cách không chộp một cái.

Nguyên Nhân sợ ông già địch không nổi đang đứng dậy ra tay cứu viện, nhưng đã muộn rồi.

Ông già mãi võ vộ la lớn:

- Chà, chà lợi hại thật.
- Ối... ối chà... sư phụ mau buông tay...

Mọi người thấy ông ta kêu gọi sư phụ của mình như vậy thật là mặt dày mặt dạn hết sức, nhưng khi mọi người nhìn kỹ mới hay Thiên Lang đã chộp lăm người, người mà kêu sư phụ cầu cứu đó không phải là ông ta mà là Hầu Trường Thắng, đại đệ tử của Thiên Lang các người thấy y đang toát mồ hôi lạnh ra kêu la hoài.

Ông già mãi võ vẫn há mồm nhe răng đứng ở sau Hầu Trường Thắng, Nguyên Nhân ngồi ở chỗ gần ông ta mà cũng không biết ông ta dùng cách gì kiến Trường Thắng phải chịu tội như thế, nên lão mới yên tâm nghĩ thầm:

“Cũng may mình chưa ra tay giúp ông ta, bằng không thì hổ thẹn hết sức”

Thiên Lang tức giận vô cùng, mặt đang vàng khè đã biến thành đỏ hồng, thuận tay đẩy một cái. Trường Thắng đã bắn ra ngoài xa hơn trượng, rồi rú lên như tiếng sài lang hú và nói tiếp:

- Lão tặc này cũng hơi có chút tài ba đấy, nhưng hôm nay lão phu thể nào cũng giết chết ngươi đã, rồi mới nói chuyện sau.

Ông già mãi võ khúm núm lui về phía sau một bước vội hỏi:

- Lão họ Phù kia, ngươi làm như thế là nghĩa lý gì?

- Lão phu muốn giết chết ngươi ngay tại chỗ.

Thiên Lang giận dữ quát tháo như vậy, lại tiến lên một bước. Ông già mãi võ lùi về phía sau lia lịa mồm thì la lớn:

- Lão già họ Phù kia làm gì thế không phải lão phu sợ ngươi đâu.

Thiên Lang ngừng chân lại trầm giọng đáp:

- Nếu vậy thì hay lắm.

- Lão phu thử hỏi ngươi có biết chữ xấu hổ là gì không? Chả lẽ ngươi không sợ các bạn võ lâm chê cười hay sao?

- Lão phu đã làm gì để cho võ lâm chê cười nào?

Ông già mãi võ cười khì một tiếng, rồi giơ tay chỉ các người ngồi ở trên sảnh và nói:

- Ngươi là người trong nhóm Lục Tuyệt, trước mặt nhiều bạn như thế này ngươi làm việc gì cũng phải nên theo đúng đạo lý mới được chứ, vừa rồi chúng ta đã hẹn ước gì với nhau?

- Lão phu ba người theo đúng lời ước hẹn mà biểu diễn rồi, còn ngươi bắt chước không đúng thì phải đứng yên tại đó để cho chúng ta xử trí, như vậy lão phu có hà hiếp gì ngươi đâu?

Ông già mãi võ nấc đến “ực” một tiếng rồi hỏi lại:

- Sao ngươi lại biết lão phu bắt chước các ngươi không giống?

Thiên Lang cười ha hả đáp:

- Thế sao ngươi không ra tay biểu diễn đi?

- Sao ngươi biết lão phu chưa ra tay biểu diễn?

Hình như Thiên Lang không tin tai và mắt của mình, y liền trở mặt lên nhìn vào phía cột trụ, thấy cột trụ vẫn nguyên lành như trước, mới biết ông già định tâm diệu cột mình liền nổi giận quát lớn:

- Ngươi...

- Hà, hà thật người không đáng được người ta ban cho biệt hiệu là Thiên Lang và được liệt vào nhóm Võ Lâm Lục Tuyệt chút nào.

Ông già mãi vỗ nói tới đó bỗng giơ hai chiếc tay áo rách lên múa lung tung và lớn tiếng nói tiếp:

- Đây các vị chứng kiến cho, thử nhìn lên trên thạch trụ xem già này bắt chước có giống hay không?

Lúc ấy mọi người liền đưa mắt nhìn về phía thạch trụ. Thì ra ông già múa tít hai tay áo đã có một luồng kinh khí lẩn át vào chỗ trụ đá kiến cát bụi bay tung toé, ngay trên trụ đá cũng hiện ra dấu vết của một bàn tay cầm thanh kiếm. Dấu vết của bàn tay và thanh kiếm ấy ở ngay cạnh vết bàn tay và bánh xe của vợ chồng Thiên Lang với Vương ốc Tản Nhân và cũng sâu đúng ba tấc như thể những dấu vết của ba người vừa biểu diễn.

Lúc này Bát Tý Kiếm Khách Triển Nguyên Nhân mới yên tâm, còn Thẩm sư thái với Độc Giác Tú thì ngơ ngác nhìn nhau, mặt cùng biến sắc.

Các người có mặt trong khách sảnh đều kinh hãi đứng đờ ra như tượng gỗ vậy.

Vương ốc Tản Nhân ngăn người giây lát, bỗng tung mình nhảy lên trên không phi ra giữa khách sảnh và nói:

- Hà hà, môn Thái ất Hồn Nguyên khí công này khá cao siêu đấy, bạn tên họ là gì xin cho chúng tôi biết?

Y vừa nói dứt đã hạ chân xuống chỗ trước mặt của ông già mãi vỗ.

Thiên Hồ cũng rời khỏi chỗ ngồi chạy ra ngay.

oOo